

der har moralsk Mod nok til at svømme uden for, har oven i Købet den Glæde at forarge deres Medmennesker.

For Resten driver vi Gymnastik — aandelig, forstaar sig — paa Verandaens Bænke, saa lang, som Dagen er. Jeg hører Dem spørge, hvor vi faar Stof fra til den Bedrift i saadan en lille Ravnekrog, hvor intet sker. De taler, som De har Forstand til. Undskyld, kære Frue.

Har vi ikke hverandre? og gives der i Verden noget mere interessant end psykologiske Studier, især naar de drives rigtig omfattende og indgaaende, lige til de intimeste Detailler. — Vil De vide, hvorfor Frk. P. maatte opholde sig et halvt Aar i Udlandet i Fjor, eller hvorfor Fru P. lader sin Pige rejse hjem, mens hun selv ligger paa Landet, saa at Manden derved tvinges til at spise paa Restavration, eller er De nysgerrig efter at kende den unge X.'s sidste Kærligheds-historie, eller vil De vide, hvor ofte Hr. P. og Frk. J. holder rendez-vous ved Dammen i Maaneskin. Vi véd det, og meget meget mere!

Saa diskuterer vi den Mad, vi fik igaar, og er paa Forhaand misfornøjede med den, vi skal have i Morgen. Vi debatterer *andres* Børneopdragelse, og vi snakker om Tjenestepiger — Gud være lovet for dem! — og faar vi Tid tilovers, gaar vi ud i den prægtige Natur.

Ja Frue, for her er dejligt; jeg havde nær glemt at fortælle Dem det. Aller smukkest, naar man ikke kan se Skoven for bare Træer, og Solen saa pludselig falder ind paa Bøgetræernes lyse Blade, og gør dem skinnende og blanke; næsten som Guld. Eller oppe paa en Skrænt, højt over Havet. Neden under bruser Bølgerne frem og tilbage; oven over kigger den klare blaa Himmel ned paa os gennem Grenene; Hav til den ene Side, Skov til den anden, dyb Stilhed over alt, ingen menneskelige Væsener, undtagen et Par Stykker, der ligger paa Ryggen i Græsset og tier. Ja, vi tier; uvilkaarligt, som man gør det, naar Havet taler. Men vi føler ikke Tavsheden som noget generende eller trykkende; den dybe Fred bærer os ind i en Stemning, den, der er den lykkeligste af alle, den, hvor alle Fornemmelser bliver uklare, alle Ønsker afdæmpede, eller underlig langt borte; alting bliver stille omkring os, og i os. — Saa er der én af os, der rejser sig, ser sig om og siger med et Suk: „Hvor vi har det godt, det vil vi huske og tænke paa mange Gange i Vinter.“

Fru Rosalie.

Louise Michel.

(Fortsat.)

Louise Michel blev opdraget mellem Bøger og gamle Folk. Endskønt hun selv siger, at hendes poetiske Begavelse ikke er arvet, fortæller hun dog, at der efter hendes Bedstemoders Død fandtes en Bog, hvori alle vigtige Familiebegivenheder var opskrevet paa Vers af hende. Lille Louise lærte tidligt at læse og blev tilladt at læse, hvad hun vilde. Hun bestemte samvittighedsfuldt at skrive sin Historie, hvortil hun blev yderligere drevet ved at læse en Skolehistorie, som hendes Fætter Julius bragte med hjem i Ferien. Hun opgav det imidlertid for at

skrive et Digt om Cona, en Høj, som laa i Nabolaget. Dette opgav hun ogsaa for at skrive en Naturhistorie. Hun havde et lille fredlyst Sted i et af Slotstaarnene, hvor hun øvede den sorte Kunst, studerede og eksperimenterede med kemiske Ting, samlede Skeletter af Fugle og andre Dyr, fabrikerede Luter og Gitarer o. s. v.

Hun læste Molière, Voltaire, Corneille, Victor Hugo, illustreret Magasin og for Resten alle de Bøger, hun kunde faa fat i. Det var hendes Bedstefader, der vakte hendes Interesse for Republikken. Han fortalte om Aftenen ved Arnens Ild med glødende Entusiasme om den første Revolution i Frankrig, og Louise Michel fik for sit Fædreland en inderlig Hengivenhed, som aldrig senere har forladt hende.

Den første Bog, der satte Mærke i hendes Liv, var Lamennais's Værk: „En Troendes Ord“ („Les paroles d'un croyant“). Hun læste den sammen med to andre unge Piger fra Landsbyen. Den blev læst under Taarer, og fra det Øjeblik følte hun sig et med Folket, det Folk, som var bundet i Lidelse og Nød og trængte til Befrielse. Fra det Øjeblik begyndte hendes Pilgrimsgang og hendes fanatiske Vedhængen til Anarkismen.

Saaledes læste, skrev og grublede den unge Pige. Med solbrændt Ansigt, flagrende Haar og lasede Klæder voksede Louise op med en brændende Frihedskærlighed og et rasende Had til al Undertrykkelse.

Den Landsdel, hvor Louise Michel levede, var fuld af hellige Legender. Selv havde hun ikke sjældent aandelige Syner, om hvilke hun dog sjældent talte.

Hendes store Interesse for disse Legender gjorde, at hun lyttede med stor Opmærksomhed til gamle Folks Fortællinger om disse Ting, hvilket igen gav hende et yderligere Kendskab til Folkekarakteren.

Hendes første Kammerat var hendes Fætter Julius, han var ganske et Sidestykke til hende selv. Naar han i Ferien besøgte Slottet, saa nød de Unge ret Glæden af et godt Kammeratskab. De tumlede sig i Skov og Mark som det ubundne Føl, diskuterede de løjerligste Spørgsmaal, indlod sig paa de største Narrestreger og hengav sig ganske til Øjeblikket.

De opførte Victor Hugos Drama, saaledes at alle Personerne i Stykket blev givne af dem selv. De sad i Kirsebærtræerne og diskuterede de alvorligste Spørgsmaal samtidig med, at de bombarderede hinanden med Frugterne.

Ved en Lejlighed, da de diskuterede Kvindens Ret, sagde Fætteren, at dersom Louise vedblev at studere lærde Bøger og holde sin Intelligens paa Højde med hans, vilde hun ude i Verden blive betragtet som en Abnormitet, et ukvindeligt Væsen. Louise kunde ikke staa for denne Bebrejdelse, fra heftige Ord blev det til Slagsmaal og de unge literære Poder sønder slog deres Lut over hinandens Hoved. De blev dog snart igen forsonede og fortsatte deres begyndte Arbejde at samle Skruptudser, som de plejede at fylde deres Lommer med eller kaste onde Mennesker i Hovedet.

Denne Skruptudsefangst opgav de dog snart, idet de ræsonerede saaledes, at endskønt det var retfærdigt mod de onde Mennesker, var det dog en stor Uretfærdighed mod Skruptudserne.

I Gaarden oprejste de et Skafot, hvor

de gennemgik alle de blodigste Begivenheder i Rædselsperioden.

For deres fantasirige Øje blev Brændestablen i Gaarden et Skafot, som de dannede til en Guillotine, og lagde selv deres Hoveder under den indbildte Kniv. De syntes begge at have en underlig Trang til at fremstille det grufulde.

Sommetider sang de, medens de besteg Skafottet, og fremstillede med stor Støj Johan Huss paa Baalet. Deres Bedstefader rettede deres Leg og sagde, at deres Maade at fremstille Sagen paa var alt for teatralisk, de skulde roligt bestige Skafottet og vidne med klare Ord om de Principer, for hvilke de var villige til at lide Døden.

Naar de var trætte af disse historiske Dramaer, tumlede de sig inde i Skovene.

Saaledes hensvandt for Louise hendes lykkelige Barndomsdage i Skyggen af de mørke Popler, indaandende den friske Luft, blandet med Rosen- og Resedaduft og fyldt med Historiens Poesi og Musiken fra middelalderlige Ballader. Den unge Pige voksede op i fuld Frihed og ubunden Ungdommelighed.

(Fortsættes.)

Kvindelig Fremskridtsforening.

Medlemmerne bedes møde Torsdagen den 1. September Kl. 8^{1/2}, Rømersgade 22 den lille Sal.

De samlede Kvindeforeningers Delegerede, Frk. Kristine Andersen og Fru Elna Larsen, vil afgive Beretning om de interessante Forhandlinger paa Arbejderkongressen i Malmø.

Mandagen den 5. September aabner Foreningen sine Vintermøder med en Klub-aften. Lokale, Skindergade 9, 1. Sal.

Nye Medlemmer, Herrer saa vel som Damer, kan indmeldes ved et Medlem hos Foreningens Formand, Fru Johanne Meyer, Naboløs 4, 2. Sal.

Spørgsmaal og Svar.

Spørgsmaal.

Med Interesse har jeg i Dag læst Anmeldelsen i „Hvad vi vil“ af Dr. A. Fraenkels „Carteller“. Da jeg imidlertid ikke véd, hvad dette Ord betyder — og det kunde jo hælde flere af Bladets Læsere — beder jeg den ærede Redaktør meddele dette i næste Numer.

F.

Svar.

Den oprindelige Betydning af Ordet Carteller var for Turneringer fastsatte Kampregler, dernæst en skriftlig Udfordring for Vilkaarene for Dueller, nu som Benævnelse for Overenskomster for krigsførende Magter, f. Eks. i Henseende til Handels- og Postforbindelser.

I den Betydning, hvori Dr. Fraenkel har brugt Ordet Carteller, mener Forfatteren Overenskomster og Sammenslutninger mellem Nutidens industrielle Foretagender.

Spørgsmaal.

Har et udenfor Ægteskab født Barn Tvangsarveret efter sin Moder?

P.

Svar.

Ja, ganske som et „ægtefødt“ Barn.